

18	Geen behoefte	111
19	In en uit de boot	115
20	Wat zegt Kees?	121
21	Ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja	125
22	Hallo, hallo!	131
23	We zijn er bijna	138
24	Een witte heks, maar het zal wel een dokter of verpleegster zijn	144
25	Aan wal	150
26	Boos	154
27	Opschieten!	159
28	De oversteek	163
29	Verrassing	167
30	Ga je mee?	172

1 – *Brood met pindakaas*

‘Ga je mee? We gaan varen.’

Kees loopt met Bas, de hond van de buurvrouw, over de stoep. Bij iedere boom blijft de hond staan, tilt zijn poot in de lucht en plast met een rechte straal de stam nat. Kees wacht geduldig tot Bas klaar is en loopt dan weer verder. Ondertussen praat hij met de geleende hond. Kees vertelt dat hij zijn zwemdiploma heeft gehaald en dat hij van zijn ouders een bootje heeft gekregen.

‘Dat weet je toch nog wel?’ zegt Kees, terwijl de hond hem meetrekt de straat over.

‘Dat Hector, mijn cavia, nog per ongeluk in mijn broekzak zat en toen in het zwembad viel en dat ik er zomaar achterna gesprongen ben en hem heb gered en dat ik toen mijn diploma heb gehaald en stickers kreeg en –’

Kees wil verder vertellen, maar Bas begint ineens te hollen. Hij rent naar een bankje waar twee mensen op zitten. Kees weet meteen wat hij moet doen. ‘Pas op!’ roept hij naar hen. ‘Haal je tas van de grond, hij eet het op!’

Te laat. Nog voordat de mensen begrijpen wat er aan de hand is, en ze hun tas kunnen oppakken, is Bas er al met zijn snuit in gedoken en met schokkende bewegingen werkt hij iets naar binnen. Kees rukt aan de halsband, roept ‘stop’ en ‘foei’ en ‘niet doen’ en ‘ophouden’ en ‘stoute hond’, maar het helpt geen snars.

‘Zat er brood in de tas?’ vraagt Kees aan een van de twee mensen, een mevrouw, of een meisje. Hij weet nooit hoe oud dit soort mensen zijn.

Ze knikt. ‘Met pindakaas,’ zegt ze. ‘In een plastic zak, we zouden gaan picknicken bij de rivier. Waar is het nu?’

‘Wat?’ vraagt Kees.

‘Het brood en de pindakaas en de plastic zak?’

‘Op.’

‘Lekkere hond,’ zegt de grote jongen naast haar. Hij heeft paarse haren die recht overeind staan en in zijn oren zitten grote gaten. Gaten met een ring erin. Kees vindt het een eng gezicht, misschien is het ook een enge jongen. Hij moest maar gauw doorlopen.

‘Maar ik heb haast,’ zegt hij daarom. ‘Sorry van de boterham.’

Het meisje giechelt. Nu ziet Kees het goed, ze is nog geen mevrouw, ze is een groot meisje met een gestreepte maillot aan en half weggeschoren haren. Ook wel een beetje eng, maar ze is toch aardig.

‘Als je een nieuwe wilt, moet je maar even daar aanbellen.’ Hij wijst naar zijn huis. Zijn moeder

heeft vast nog wel een boterham liggen. En pindakaas hebben ze altijd.

‘Wat bedoel je?’ vraagt het meisje.

‘Een nieuwe boterham.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik vind het alleen zielig voor die hond. Straks krijgt hij iets aan zijn maag. Plastic en pindakaas zijn niet goed voor een beest.’

Zo had Kees er nog nooit naar gekeken. Natuurlijk, wat moet een dier met plastic in zijn buik? Bas heeft vaker brood met zak en al opgegeten. Ook wel eens een reep chocola, met het zilverfolie er nog omheen. Kees schaamt zich altijd dood als Bas weer eens met zijn snuit in een tas zit. Hoe vaak hij al sorry heeft gezegd tegen wildvreemde mensen en daarna snel is weggehold, dat weet hij niet meer.

‘Dus je hoeft geen brood?’ vraagt hij aan het meisje. Ze schudt haar hoofd.

‘Dan ga ik maar weer,’ zegt Kees. ‘Ik was net onderweg. Naar mijn boot. We gaan varen.’

‘Gezellig,’ zegt ze. ‘Behouden vaart.’

‘Ja,’ antwoordt Kees.

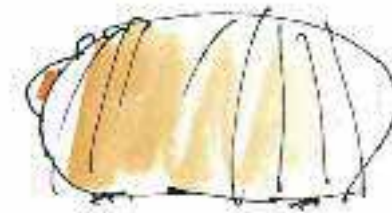
Behouden vaart, wat is dat nou weer? Kees steekt de straat over.

Een plastic zak in de buik van Bas. Misschien wel twintig zakken, en wel tien stukken zilverfolie.

‘Bas,’ zegt Kees, ‘misschien ben jij vanbinnen wel een heel rare hond.’

2 – In de tas

De garage van Kees zit onder het huis. Kees zet Bas daar zolang even neer. De riem draait hij om de poot van de werktafel en hij legt er een flinke knoop in. Dan pakt hij de kop van Bas vast en kijkt hem recht in de ogen.

‘Ik ga nu naar boven, mijn cavia halen. Onder-tussen doe jij geen gekke dingen. En je eet niets. NIETS! Hoor je me?’

Vrolijk kwispelt Bas met zijn staart en geeft Kees een lik over zijn neus.

‘Ja ja, als je maar lief bent. Tot zo.’

Achter in de garage is een deur naar het woon-gedeelte. Kees loopt de trap op en gaat naar de kamer waar de kooi van zijn cavia staat.

‘Hector, ga je mee varen?’ vraagt hij.

De cavia rent drie keer in de rondte en stoot

vrolijke geluidjes uit. Door zijn lange haren kan Kees nooit goed zien wat de voor- of achterkant van het beestje is. Dat ziet hij pas als hij hem op-pakt, de achterkant zit vol met harige klonten waarin strootjes en hooisprietjes zijn vast-geplakt. ‘Smeerpoets,’ zegt Kees. ‘Ik heb nu geen tijd om je te wassen. Maar we gaan varen, mis-schien vind je het leuk om een eindje in de rivier te zwemmen. Of achter de boot te hangen. Dat is leuk, man!’ In gedachten ziet Kees zijn cavia met een zwempakje aan. Of een zwembroek – hij is tenslotte een beer, een mannetjescavia. En een

